

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 93/03-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2003 predbežne prerokoval sťažnosť P. S., bytom T., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 40/91 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2003 doručená sťažnosť P. S., bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), označená ako „Sťažnosť za dlhoročné prietahy a zaujatosť Okresného súdu v Trnave ohľadom sporu 18 C 40/91“, ktorou pod označením sa ako „Sťažovateľ“ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Trnave (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 40/91 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a k nej pripojených rozhodnutí vyplynulo, že účastníkmi napadnutého konania, ktorého predmetom je zrušenie podielového spoluvlastníctva, sú A. Č. ako navrhovateľ a B. A. ako odporkyňa, pričom sťažovateľ odporkyňu v konaní zastupuje na základe splnomocnenia. Sťažovateľ k tomu v sťažnosti uviedol, že „sporné nehnuteľnosti v roku 1997 kúpil s manželkou A. S. do bezpodielového spoluvlastníctva (...) Nakoľko samosudkyňa (...) ignorovala kúpne zmluvy a mňa za účastníka sporu doteraz neuznala, vstupoval som do sporu iba ako zástupca odporkyne s jej udelenou plnou mocou“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nebol, resp. nie je účastníkom konania, ktorého sa týka jeho námietka na porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Článok 48 ods. 2 v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ochranu pred porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred súdom len jeho účastníkovi, pretože len vo vzťahu k nemu sa plní účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 55/02, II. ÚS 10/01). Sťažovateľa ako splnomocneného zástupcu účastníka konania (odporkyne) nemožno však považovať za účastníka konania, ktorý by bol z hľadiska cit. článku ústavy priamo dotknutý postupom okresného súdu. Z týchto dôvodov pre nedostatok priamej súvislosti medzi namietaným postupom okresného súdu

a označeným základným právom ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 10/02).

K tomu ústavný súd dodáva, že len za základe tvrdenia sťažovateľa, že okresný súd s ním nekoná, napriek tomu, že „sporné nehnuteľnosti v roku 1997 kúpil (...) do bezpodielového spoluvlastníctva“, ústavný súd sťažovateľa nemohol považovať za účastníka predmetného konania, pretože ide o otázku, ktorej posúdenie zásadne patrí do právomoci všeobecného súdu, a nie ústavného súdu (I. ÚS 74/02, I. ÚS 162/02). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky (mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 48/00). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (I. ÚS 115/02, I. ÚS 30/03). V kontexte danej veci vzhľadom na predmet konania pred ústavným súdom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemôže ústavný súd sám určiť, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2003